

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εὐφροσύνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς' καὶ ψάλλομεν Στιχηρά.

Ἦχος πλ. α'
Ὅσιε Πάτερ

Μῆτερ Ὁσία, Εὐφροσύνη ἀξιάγαστε, τὴν ὄντως εὐφροσύνην ἐπιποθήσασα, τὴν ταύτην προξενούσαν ὠδευσας τρίβον, πλούτου ἠλλάξω γάρ, πτωχείαν πολλήν, σαρκικοῦ μνηστῆρος, τὸν ζώντα εἰς αἰῶνας, τρυφῆς ῥεούσης, τὸ ἐγκρατές, τῆς ἀναπαύσεως, πόνους τοὺς ἐν ἀσκήσει, τὴν ὑπερκόσμιον ζωὴν τὴν ἐν τῷ κόσμῳ, ἧς καὶ ἐπέτυχες φρονίμοις σὺν Παρθένοις, διατηρήσασα τὴν σὴν λαμπάδα ἄσβεστον, καὶ νυμφῶνος ἀξιοθεῖσα, ὡς παρθένος, ὡς νύμφη Χριστοῦ πανεύφημε.

Ρεῖθροις δακρύων, ἀρδευθεῖσα τὴν διάνοιαν, εὐθήνησας ἀσκήσει, τοὺς ἐναρέτους καρπούς, ἄμπελος καθάπερ ὠραιότατη, ἤνεγκας βότρυας ὠραίους σεμνή, ὧν τοῦ θεοῦ γλεύκου, σαφῶς ἐμφορηθέντες, τὰ αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς, καταγλυκαίνομεν ὄντως σοῦ τῆ μιμήσει, καὶ εὐφραίνόμεθα τὴν θεῖαν εὐφροσύνην, μέθην ὠθούμενοι τὴν ἐκ τῆς ἀμαρτίας, βοῶντες, Πάνσεμνε, Χριστὸν δυσώπει πάντοτε, δωρηθῆναι τὴ οἰκουμένη, ὁμόνοιαν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Θέαμα ξένον, καὶ τὴ φύσει δυσπαράδεκτον! πῶς ἔλαθες τῆς Εὐσας τοῦ παλαιοῦ περνιστοῦ, δεινὰς μηχανουργίας, μέσον ἀνδρῶν, κατασκηνώσασα τελείῳ νοῖ, πῶς πυρός ἐν μέσῳ, διήλθες μὴ φλεχθεῖσα, πῶς συνεκαλυψας γυναικῶν τὸ ἀσθενές, νευρουμένη θεία δυνάμει, τοῦ τὴν ἀσθένειαν ἡμῶν ἀναλαβόντος, καὶ ἀνατείλαντος ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, ὃν καθικέτευε, Ἀγγέλοις συγχορεύουσα, δωρηθῆναι τὴ οἰκουμένη, ὁμόνοιαν εἰρήνην καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα... Ἦχος β'
Τοῦ Στουδίτου

Τὸ καθαρὸν τῆς ἀγνείας σου χρῆμα, ἄμωμον ἐξ ἀνδρῶν φυλάξασα, νύμφη Χριστοῦ ἐχημάτισας, Εὐφροσύνη παμμακάριστε, σώματος μὲν κάλλος, ἀσκητικοῖς πόνοις μαράνασα, ψυχὴν δὲ ὠραῖσασα, τὴ εὐμορφία τῆς χάριτος, ἐν γὰρ τῷ ἄρρени τὸ θῆλυ σαφῶς ὑποκρύψασα, ἔλαθες Βελίαρ τὰ ἔνεδρα, ἀγγελικῶς ἐν γῆ βιώσασα, Ἄλλ' αἴτησαι εἰρήνην, τοῖς πόθῳ εὐφημούσί σε, ὡς χαρὰς ἐπόνυμος κοσμοχαρμόσυνη.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον
Ὅτε, ἐκ τοῦ ξύλου σὲ

Χαῖρε, ἠλιόμορφε ἀστήρ, χαῖρε ἡ αἰτία ἀπάντων, καλῶν Πανάμωμε, χαῖρε ἡ χωρήσασα, Θεὸν ἀχώρητον, ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα, τῆς ἀθανασίας, χαῖρε θεῖον ὄχημα, πύλη ἡ πάμφοτος, χαῖρε ἡ ἀρὰς ἀναιρέτις, τῆς προγονικῆς ἡμῶν Κόρη, ἀγαθῶν ἡ πρόξενος ὑπάρχουσα.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ὅτε, ἡ ἀμίαντος ἀμνάς, ἔβλεψε τὸν ἴδιον ἄρνα, ἐπὶ σφαγὴν ὡς βροτόν, θέλοντα ἐλκομενον, θρηνοῦσα ἔλεγεν, Ἀτεκνῶσαι νῦν σπεύδεις με, Χριστὲ τὴν τεκοῦσαν, τί τοῦτο πεποίηκας, ὁ λυτρωτὴς τοῦ παντός; Ὅμως, ἀνυμνῶ καὶ δοξάζω, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν τε καὶ λόγον, ἄκραν ἀγαθότητα φιλόανθρωπε.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά τῆς Ὀκτωῆχου.

Ἀπολυτίκιον Ἦχος πλ. δ'

Ἐν σοὶ Μῆτερ ἀκριβῶς διεσώθη τὸ κατ' εἰκόνα, λαβοῦσα γὰρ τὸν Σταυρόν, ἠκολούθησας τῷ Χριστῷ καὶ πράπτουσα ἐδίδασκες, ὑπερορὰν μὲν σαρκός, παρέρχεται γάρ, ἐπιμελεῖσθαι δὲ ψυχῆς, πράγματος ἀθανάτου, διὸ καὶ μετὰ Ἀγγέλων συναγάλλεται, Ὁσία Εὐφροσύνη, τὸ πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ἡ συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τῆς Ὀκτωήχου εἷς, καὶ τῆς Ἁγίας δύο (ὁ παρὼν οὐχ εὗρίσκειται ἐν τῷ χειρογράφῳ).

Ὦδὴ α' Ἦχος πλ. δ'
Ἄρματηλάτην

Ὁ τρισαγίαις ἐν φωναῖς ὑμνούμενος, ὑπὸ φρικτῶν στρατιῶν, καὶ συνωδὰ δειξας, τοὺς βροτοὺς δοξάζειν σε, καὶ νῦν αὐτὸς τὴν βλάσφημον, ἀνατρέπων προσθήκην, τοῦ Τρισαγίου ἐξαίσιον, ἔθου τοῦ παιδὸς ἀρπαγὴν καὶ φωνήν.

Σὺ τὸν Θεὸν ἀπὸ ψυχῆς ἐπόθησας, καὶ ἐμνηστεύθης αὐτῷ, κοσμικὸν μνηστήρα, καὶ σαρκὸς εὐπάθειαν, καὶ πλοῦτον τὸν ἐπίκτητον, καὶ τρυφήν καὶ τὴν δόξαν, καταλιποῦσα Πανεύφημε, καὶ ἀσκητικὸν βίον ζήσασα.

Εὐφορωτάτη γῆ καθάπερ πέφηνας, ἑκατοστεύοντα, καρπὸν ἀποδοῦσα, Εὐφροσύνη πάνσεμνε, καὶ γὰρ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, δεξαμένη προθύμως, τὴν συμβουλήν τὴν σωτήριον, ἐνεγκεῖν εἰς ἔργον ἐσπούδασας.

Θεοτοκίον

Ῥήσεσι θεῶν Προφητῶν ἐπόμενοι, καθωμολόγησαν, τὸν τοῦ Θεοῦ Λόγον, σάρκα προσλαβόμενον, οἱ θεοφόροι Μάρτυρες, ἐξ ἀχράντου Παρθένου, ἣν Θεοτόκον δοξάζομεν, ἄσμασιν αἰεὶ μακαρίζοντες.

Ἴτερος Κανὼν, τῆς Ὀσίας, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.

Ἦμνον σοὶ μέλω προφρόνως Εὐφροσύνη. Ὁ Ἰωσήφ.

Ὦδὴ α' Ἦχος πλ. α'
Ἴππον καὶ ἀναβάτην

Ἦμνοις Θεοτερπέσιν, ὑμνοῦντα σήμερον, τὴν ἁγίαν σου μνήμην, καὶ ὄντως ἀξιεπάινον, φωτὶ μὲ καταύγασον, τῶν εὐχῶν σου Πάνσεμνε, εὐφροσύνης θείας ἐπώνυμε.

Μόνον τὸ θεῖον κάλλος, Χριστοῦ ποθήσασα, καὶ ταῖς τουτου θελχθεῖσα, ἀῦλοις ὠραιότησι, τὸ κάλλος τοῦ σώματος, ἐβδελύξω ἔνδοξε, θεωρίας θείας σχολάζουσα.

Νύμφη ὠραῖσμένη, τῶν ἀρετῶν καλλοναίς, ἐμνηστεύσω τὸν ὄντως, ὠραῖον κάλλει Χριστόν, λιποῦσα τὸν πρόσκαιρον, Εὐφροσύνη μνήστορα, καὶ τοῦ βίου πᾶσαν τερπνότητα.

Θεοτοκίον

Ὅλος ἐπιθυμία, καὶ γλυκασμὸς καὶ ζωὴ, ὁ ἐκ σοῦ ἀνατείλας, ὑπερβολὴ χρηστότητος, Παρθένε πανάμωμε, ὃν δυσώπει σώσαί με, τὸν ἀπαύστως σὲ μακαρίζοντα.

Ὦδὴ γ'
Ὁ στερεώσας ^η

Ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, ὁ ἀποκρύψας τὰ βάθη, μυστηρίων σου καὶ ἀποκαλύψας, νηπίοις ταῦτα θαυμαστῶς, νηπίῳ ἐκκαλύπτεις νῦν, ἀρθέντι ἐν νεφέλαις, μέλος σαφῶς τὸ Τρισαγιον.

Τῆς ἐμπαθείας δυσειδῆ, χιτῶνα ἐκδυσασμένη, ἐν σοφίᾳ τὴν στολὴν ἐνεδύσω, ἀπαθείας ἐν Χριστῷ, μέσον ἀνδρῶν ἀπήστραψας, ἀσκητικῶς βιοῦσα, καὶ σκεπομένη τῇ χάριτι.

Τῆς ἐγκρατείας χαλινῷ, τὰς ἀκαθέκτους ὀρέξεις, τῆς σαρκὸς ἀναχαιτίζουσα, Μῆτερ, πρὸς τὸν δρόμον τὸν καλόν, τῆς Ἱερᾶς ἀσκήσεως, τὴν σὴν καρδίαν εἶχες, εὐθυποροῦσαν ἀπρόσκοπα.

Θεοτοκίον

Ἀπειρογάμως τοῦ Θεοῦ, τὸν Λόγον ὃ Θεοτόκε, ἀπεγέννησας ἐκ σοῦ σαρκωθέντα, ὃν οἱ Μάρτυρες Θεόν, ἀνδρείως ὡμολόγησαν, ὡς στρατιῶται τούτου, στεφανῖται γενόμενοι.

Ἄλλος
Ὁ πήξας ἐπ' οὐδενὸς

Μεγάλως ἐγκαρτερήσασα ἀγωνίσμασι, τοῦ ἐχθροῦ καθεῖλες τὰ μηχανήματα, ἔτρεψας δαιμόνων

προσβολάς, Ἀγγέλοις ὁμοιώθης, ἀθανασίαν μελετήσασα, Μῆτερ, ἐν θνητῷ σου τῷ σώματι.

Εὐφραίνει τῶν Μοναστῶν καρδίας ὁ βίος σου, στηριγμὸς ὑπάρχων καὶ παιδαγωγῆσις, πρὸς σωτηριώδεις ἐντολάς, πρὸς τρίβους ἀφθαρσίας, πρὸς τῆς ἀγάπης τὸν ἀκρότατον, ὄρον Εὐφροσύνη τοῦ Κτίσαντος.

Λαμπρύνει τὰ τῶν πιστῶν ἐνθέως συστήματα, ἢ λαμπρά σου μνήμη καὶ ἀξιέπαινος, θέλγει τῶν Ὁσίων τοὺς χορούς, Ἀγγέλους ἐπευφραίνει, μεθ' ὧν αὐλίζη ὥσπερ Ἄγγελος, ὧν πὲρ καὶ τὸν βίον ἐξήλωσας.

Θεοτοκίον

Παθῶν μὲ τὸ χαλεπὸν χειμάζει κλυδώνιον, πονηρῶν πνευμάτων βυθὸς συνέχει με, ἢ τῆς ἀμαρτίας καταγιγίς, δονεῖ μου τὴν καρδίαν, Θεοκυῆτορ σὺ μὲ στήριζον, εἰλικρινῶς σὲ δοξάζοντα.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενὸς τὴν γῆν τὴ προστάξει σου, καὶ μετεωρίσας ἀσχέτως βρίθουσαν, ἐπὶ τὴν ἀσάλευτον Χριστέ, πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, τὴν Ἐκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε».

Κάθισμα Ἦχος πλ. α'

Τὸν συνάναρχον

Τὸ τοῦ θήλεος χαῦνον ἐπινευρώσασα, οὐρανίαις ἐλπίσι μέσον Κατώκησας, ἀδιστάκτω λογισμῷ ἀνδρῶν θεόπνευστε, τὸν τῆς Εὐας περνιστήν, ὑποτάττουσα ταῖς σαῖς, Παρθένε πτέρναις τοῖς πόνοις, καὶ ταῖς ἀγρύπνοις μελέταις, διὸ ἐν πίστει σὲ μακαρίζομεν.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Σὲ λιμένα καὶ τεῖχος καὶ καταφύγιον, Καὶ ἐλπίδα καὶ σκέπην καὶ προστασίαν θερμὴν, εὐρηκότες οἱ πιστοί, πρὸς σὲ προστρέχομεν, καὶ ἐκβοῶντες ἐκτενῶς, ἀνακράζομεν πιστῶς, Ἐλέησον Θεοτόκε, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, καὶ τῶν πταισμάτων ἀπάλλαξον.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἐν Σταυρῷ σὲ ὀρῶσα Χριστέ ἢ Μήτηρ σου, ἐκουσίως ἐν μέσῳ ληστῶν κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικῶς τὰ σπλάγχνα ἔλεγεν, Ἀναμάρτητε Υἱέ, πῶς ἀδίκως ἐν Σταυρῷ, ὥσπερ κακοῦργος ἐπάγης, τὸ γένος τὸ τῶν ἀνθρώπων, ζωῶσαι θέλων ὡς ὑπεράγαθος.

Ὡδὴ δ'

«Σὺ μου ἰσχὺς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεὸς μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ Πατρικὸς κόλπος μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν, πτωχείαν ἐπισκεψάμενος, διὸ σὺν τῷ Προφήτῃ, Ἀββακοῦμ σοὶ κραυγάζω, Τὴ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε».

Οἰκονομῶν, πρὸς τὸ συμφέρον τὰ πάντα Σωτήρ, καὶ παιδεύων, πάντας πρὸς διόρθωσιν, καὶ τῶν κακῶν πάντων ἀποχὴν, καὶ τὰ νῦν συνήθως, σεισμῷ τὴν γῆν συνετάραξας, βλασφήμους ἀνατρέπων, δόξας αἰρετιζόντων, καὶ διδάσκων ὡς θέμις δοξάζειν σε.

Ἀσκητικὴν, παλαίστραν ἤνυσας χαίρουσα, Εὐφροσύνη, ἀνδρῶν μέσον μένουσα, καὶ θανατοῦσα τὰς ἐμπαθεῖς, τῆς σαρκὸς ὀρέξεις, τῷ πόθῳ τῷ τοῦ Δεσπότη σου, διὸ τῆς ἀθανάτου, κατοικίας καὶ δόξης, ἠξιώθης λαβοῦσα τὸν στέφανον.

Τοὺς στεναγμούς, τῶν σῶν δακρῶν προσφέρουσα, ὥσπερ μύρα, Μῆτερ τῷ Δεσπότη σου, τὴν εὐωδίαν τὴν παρ' αὐτοῦ, τὴν τῶν χαρισμάτων, τῶν θεϊκῶν ἀνταπείληφας, δι' ὧν εὐωδιάσθης, καὶ διέπνευσας πᾶσι, τὴν ὁσμὴν τῶν θαυμάτων θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Ὅπλον Χριστέ, τὴν σὲ τεκοῦσαν Πανάμωμον, κεκτημένοι, πλάνης ἐτροπώσαντο, τὰς μηχανάς, Μάρτυρες σοφοί, καὶ τὰς τῶν τυράννων, θωπείας σοφῶς διέλυσαν, καὶ νῦν στεφανηφόροι, δεδειγμένοι βοῶσι, Τὴ δυνάμει σου δόξα φιλόανθρωπε.

Ἄλλος

Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου

Πατρὶ σὲ οὐρανίῳ προσέχουσαν, τῷ τῶν ψυχῶν νυμφαγωγῷ, πατρὸς στοργὴ οὐκ ἐκόλυσε, οὔτε

προσκαίρου νυμφίου, ὀδεῦσαι τὴν ὁδὸν τὴν σωτήριον.

Ὡς φοῖνιξ θεοφρόνως ἐξήνθησας, δικαιοσύνης γλυκασμόν, καὶ ὡσεὶ κέδρος παρ' ὕδατα, τῆς ἐγκρατείας θεόφρον, καρποῦς τοὺς ἐναρέτους ἐπλήθυνας.

Πυρὶ τῆς ἐγκρατείας ἐτέφρωσας, τὰς φρυγανώδεις ἡδονάς, καὶ πυρωθεῖσα τῷ ἄνθρακι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, θαυμάτων λαμπηδόνας ἐξήστραψας.

Θεοτοκίον

Οἰκτεῖρησον οἰκτίρμων ὑπάρχουσα, τὴν παναθλίαν μου ψυχὴν, Θεοκυῆτορ πανάμωμε, τὴν ἐκ παθῶν ἀμαρτίας, δεινῶς ἀμαυρωθεῖσαν καὶ στένουσαν.

Ὡδὴ ε'

Ἵνα τί με ἀπόσω

Προτυπῶν τῶν δικαίων τὴν ἐν τῇ δευτέρᾳ Χριστὲ παρουσία σου, ὑπαντὴν φρικώδη, ἐν νεφέλαις καὶ νὺν τὴν ἐξαισίον, ἀρπαγὴν εἰργάσω τὴν τοῦ παιδός, δι' οὗ διδάσκεις, τὸ Τρισάγιον μέλος ὀρθότομον.

Τοῖς ἐνθέοις σου ἔργοις, ἔδειξας τὴν κλήσιν σου ἐπαληθεύουσαν, ὡς γὰρ λίθος ὄφθης, πολυτίμητος σμάραγδος ἐνδοξε, διαλάμπων μέσον τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν Παρθένε, τὴ λαμπρότητι τῆς καθαρότητος.

Εὐφροσύνην τὴν θείαν, ἔσχες ἐν καρδίᾳ σου, εὐφραινομένη ἀεὶ, ἐν τοῖς τοῦ Κυρίου διατάγμασιν, οἷς ἐντρυφήσασα, πολιτείαν ἤσκεις, τὴν ἀκραιφνῆ καὶ πανολβίαν, Εὐφροσύνη παρθένε Θεόνυμφε.

Θεοτοκίον

Ἀληθῆ Θεοτόκον, πάντες ἐπιγνόντες σὲ Μάρτυρες ἐνδοξοί, τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα, Θεὸν Λόγον εἰδότες ἐκήρυξαν, πρὸς τὴν ἀμαρτίαν, νεανικῶς μέχρι τοῦ θανάτου, ἀνθιστάμενοι Κόρη πανύμνητε.

Ἄλλος

Ὁ ἀναβαλλόμενος

Φέγγει θείων πράξεων, ὡς λίθος σμάραγδος, σεμνὴ ὠράθης, ἀνδρῶν ἐν μέσῳ, ἀνδρικὰ παλαίσματα, ἐπιδεικνυμένη, καὶ τέρπουσα τὸν Κύριον.

Ῥαίνουσα τὰ δάκρυα, ὡσπερ ἀρώματα εὐωδιάσθης, ἐμεγαλύνθης ὡς μύρον πολύτιμον, Θεῶ προσηνέχθης, παρθένος ἀδιάφθορος.

Ὅλην σου τὴν ἔφεσιν, Θεῶ προσένειμας, αὐτὸν ποθοῦσα, αὐτὸν ζητοῦσα, αὐτοῦ ἀνιχνεύουσα, τὴν νομοθεσίαν, Παρθένε τὴν σωτήριον.

Θεοτοκίον

Νέον ἀπεκύησας, ὡς βρέφος ἄχραντε, τὸν πρὸ αἰῶνων, Πατρὸς ἀνάρχου, ἀχρόνως ἐκλάμπσαντα, ὄν ὑπὲρ τοῦ κόσμου, δυσώπει Θεονύμφευτε.

Ὡδὴ ς'

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ

Συνέσεισας μὲν τὴν γῆν, καὶ βλέμματι, συνετάραξας, καρδίας δὲ τῶν βροτῶν, κλονήσας ἐσάλευσας δεινῶς βλασφημούντων σε, ἀλλ' ἀνεκαλέσω, συμπαθῶς αὐθις τὸ σύντριμμα.

Ὡραία νύμφη Χριστοῦ, ἐδείχθης καὶ περιδέξιος, τῷ κάλλει τῶν ἀρετῶν, σεαυτὴν κοσμήσασα, Εὐφροσύνη πάνσεμνε, διὸ καὶ παστάδος οὐρανίου κατηξίωσαι.

Μαράνασα τῆς σαρκός, τὰ θηριώδη ὀρμήματα, τὸν ἔρωτα τῆς Χριστοῦ, ἀγάπης λαμπρότερον, ἔσχες διανάπτοντα, καὶ φωτίζοντά σου, τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθητήρια.

Θεοτοκίον

Νευρούμενοι ταῖς ἐκ σοῦ, ἐκπεπομέναις δυνάμεσιν, οἱ Ἀθλοφόροι Χριστέ, νομίμως ἐνήθλησαν, τὴν ἀγνὴν Μητέρα σου, ἀνυμνολογοῦντες, ἀπορρητῶς σὲ κήσασαν.

Ἄλλος

Μαινομένην κλύδωνι

Ὡς ἀγνή και ἄμωμος, ὡς ὠραία ὡς περικαλής, τῷ νυμφίῳ Λόγω σὺ μεμνήσθῃσαι, εἰς αἰῶνας, διατηροῦντί σε ἄφθορον.

Στεναγμοῖς και δάκρυσιν, ἐκζητοῦσα τὸν Δημιουργόν, τῆς ἐκείνου θέας κατηξίῳσαι, ὡς ἐκλεκτή, σὺν ἐκλεκτοῖς ἀξιάγαστε.

Ἐγκρατείας ἄγαλμα, σωφροσύνης ἔμψυχος εἰκὼν, τοῖς πιστοῖς ὠράθης εὐφημούσί σου, τὸ Ἱερὸν, ὃ Εὐφροσύνη μνημόσυνον.

Θεοτοκίον

Ἵπὲρ νοῦν τὸν ἄχρονον, ὑπὲρ λόγον τὸν Δημιουργον, Παναγία τέτοκας λυτροῦμενον, πάσης φθοράς, τοὺς Θεοτόκον ὑμνοῦντάς σε.

Ὁ Εἰρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τῶν παθῶν τὴν θάλασσαν κατεύνασον, και ἐκ φθορᾶς, ἀνάγαγέ με ὡς εὐσπλαγχνος».

Κοντάκιον Ἦχος β' Τὰ ἄνω ζητῶν

Τῆς ἄνω ζωῆς, τυχεῖν ἐπιποθήσασα, τὴν κάτω τρυφήν, σπουδαίως καταλέλοιπας, και σαυτὴν ἀνέμιξας, ἀναμέσον ἀνδρῶν παναοίδιμε, διὰ Χριστὸν γὰρ τὸν νυμφίον σου, μνηστῆρος προσκαίρου κατεφρόνησας.

Ὁ Οἶκος

Ἐν εὐφροσύνη και θυμηδία, τὰς ψυχὰς εὐφρανθέντες, ἀναστῶμεν σπουδῆ ἀκοῦσαι λόγον παράδοξον, ὑπερβαίνει γὰρ ἔννοιαν πᾶσαν τὸ διήγημα τοῦτο και καταπλήττει, ὅτι γυνὴ ἐν μέσῳ ἀνδρῶν καταμένουσα, ἐνίκησε τὸν Βελίαρ, και τὸ πῦρ κατεπάτησε τῶν ἡδονῶν, και οὐκ ἐφλέχθη τὸ σύνολον, τὸν Χριστὸν γὰρ ποθοῦσα ἢ ἄσπιλος, μνηστῆρος προσκαίρου κατεφρόνησε.

Σ υ ν α ξ ἄ ρ ι ο ν

Τῆ ΚΕ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εὐφροσύνης, θυγατρὸς Παφνουτίου τοῦ Αἰγυπτίου.

Στίχοι

- Τὸ θῆλυ κρύπτεις ἀνδρικῶς Εὐφροσύνη,
- Και κρυπτὰ τὸν βλέποντα Δεσπότην βλέπεις.
- Εἰκάδα Εὐφροσύνη κατὰ πέμπτην πότμον ὑπέστη.

Εἰς τὸν Ὅσιον Παφνούτιον, τὸν πατέρα αὐτῆς.

Στίχοι

- Μύσας ὁ Παφνούτιος ἐν τῷ σαρκίῳ,
- Τῷ πνεύματι ζῆ, και θεωρεῖ φῶς μέγα.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, Μνήμη τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Παφνουτίου.

Στίχοι

- Σταυροῦσι Παφνούτιον οἱ κόσμου φίλοι.
- Τὸν παντὶ κόσμῳ και πρὶν ἐσταυρωμένον.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, ἢ ἀνάμνησις τοῦ μεγάλου σεισμοῦ, ἐν ἣ τελεῖται ἢ ἐν ἀέρι ἀρπαγὴ τοῦ παιδός.

Στίχοι

- Ἀρθεῖς ἄνω παῖς τὸ τρισύμνητον μέλος,
- καθὼς νόες ψάλλουσιν, ἀγγέλλει κάτω.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, μνήμη τῶν Ἁγίων μαρτύρων Παύλου, Τάττης, και τέκνων αὐτῶν Σαβινιανοῦ, Μαξίμου, Ρούφου και Εὐγενίου.

Στίχοι

- Πατὴρ ὁ Παῦλος μαρτυρεῖ σὺν τοῖς τέκνοις,
- Μεθ' ὧν σεαυτὴν Τάττα τάττεις ἐμφρόνως.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις, πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ'

Θεοῦ συγκατάβασιν

Ἐχθροὺς ματαιόφρονas, νηπιοφρόνως σὲ παροργίζοντας, καὶ δεινῶς βλασφημοῦντας, προσθήκη νόθω τῆς τρισαγίας φωνῆς, διὰ νηπίου φωνῆς νὺν διήλεγξας, ἐπιστηρίξας πιστοὺς ἐν ξένοις τέρασι.

Θεῶ προσανέθηκας τὴν τῆς καρδίας πᾶσαν ἔφεσιν, αὐτὸν στέργουσα πίστει, αὐτὸν ζητοῦσα καὶ ἀνιχνεύουσα, τῶν προσταγμάτων αὐτοῦ τὴν σωτήριον, νομοθεσίαν σεμνή, δι' ἧς ἐφεῦρες ζωὴν.

Νηστείαις δεήσεσι, σκληραγωγίαις καὶ χαμευνίαις σεμνή, ἐκλεπτύνασα σάρκα, τὸν νοῦν ἀνύψωσας πρὸς τὸν Κτίστην σου, ὃ ἐνυμφεύθης, ὃν καὶ ἐπόθησας, οὗ κατετρύφησας νὺν τῆς ὠραιότητος.

Θεοτοκίον

Ὑπάρχουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τῆς Κτίσεως, ὑπεδέξω τὸν Λόγον, ἐκ σοῦ ἀρρήτως ἀποικτόμενον, ὃν οἱ γενναῖοι ποθήσαντες Μάρτυρες, τῇ τῶν βασάνων πυρὰ ἐνεκαρτέρησαν.

Ἄλλος

Ὁ ὑπερυψούμενος

Φῶς σοὶ ἀνατέταλκε, καὶ ἡ τούτου σύζυγος, εὐφροσύνη Ἐνδοξε, εὐθεῖαν γὰρ ἔσχηκας, τὴν γνώμην μελωδοῦσα, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ῥάβδον δυναμούσαν σε, τὸν Σταυρὸν κατέχουσα, δαιμόνων τὰ χάσματα, διέβης ἀπήμαντος, Ὅσια μελωδοῦσα, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οἶκον τὴν καρδίαν σου, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Ὅσια ἐτέλεσας, τοῦ ἐνισχύσαντος, καὶ δείξαντος πνευμάτων, πονηρῶν δυνατωτέραν.

Θεοτοκίον

Σῶμα περικείμενον, Θεὸν τὸν ἀσώματον, Πανάμωμε τέτοκας, ἡμᾶς ἐκλυτρούμενον, τοὺς φόβω μελωδοῦντας, ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὡδὴ η'

Ἑπταπλασίως κάμινον

Ἐπὶ τῷ πύργῳ πάλαι μὲν, τῆς Χαλάνης συνέχεας, γλῶσσας τῶν κακῶς, ὁμονοούντων Κύριε, καὶ νὺν ἐστηλίτευσας, τὰς γλωσσαλγίας τῶν δυσσεβῶν, ἐπὶ βλασφημία, συμφωνούντων ἀθέσμῳ, ἐν γλώσση ψελλιζούσῃ, αἰθερίου ἀρθέντος, νηπίου παραδόξως, εἰς θάμβος τῶν ὁρώντων.

Ἀσκητικοὺς παλαίσμασι, τὸν ἐχθρὸν κατεπάτησας, καὶ ἠγαλλιástης, ἀληθῶς τῷ πνεύματι, ἐντεῦθεν ἀΐδιος, σὲ εὐφροσύνη πάνσεμνε, Κόρη ὑπεδέχθη, τὰ βραβεῖα τῆς νίκης, κατέχουσαν καὶ πίστει, τὸν Σωτήρα βοῶσαν, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Μέσον ἀνδρῶν κατώκησας, τὴν ἀγνεῖαν φυλάττουσα, καὶ συντηρουμένη, μηχαναῖς τοῦ ὄφους, ἀπήμων ἀκράδαντος, τοῦ Θεοῦ σὲ σκεπάζοντος, καὶ διατηροῦντος, τῇ οἰκεῖα δυνάμει, καὶ πᾶσι προδεικνύοντος, τῆς ψυχῆς σου τὴν αἴγλην, καὶ γνώμην καὶ ἀνδρίαν, θεόφρον Εὐφροσύνη.

Θεοτοκίον

Νέον ὡς βρέφος τέτοκας, τὸν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἄχραντε Παρθένε, συμφυῶς νοούμενον, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, ὃν οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, καθομολογοῦντες, Ἱερῶς ἐναθλοῦσι, μεθ' ὧν σὲ Παναγία, μακαρίζουσι πίστει, λαοὶ φυλαὶ καὶ γλῶσσαι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἄλλος

Σοὶ τῷ πανουργῷ

Ἦγλην τῶν παθῶν, ἀπετινάξω κόρη, Ἀγγέλων τὸν ἄυλον, βίον ζηλώσασα, οἷς πὲρ συμμέλπει, τὸν κυριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Νέμει σοὶ ζωὴν, ὁ τῆς ζωῆς ταμίας, αὐτοῦ γὰρ τοῖς ἴχνεσιν, ἐξηκολούθησας, τούτου τὸ κάλλος, ποθήσασα τὸ θεῖον, ὃ καὶ συνεφραίνῃ, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἦρθης πρὸς μονάς, τὰς ἀειζώους ὄντως, ἐφέσεως ἔτυχες, ἥς ἐπεπόθησας, ξύλου Παρθένε, ζωῆς κατατρυφῶσα, καὶ ὑπερυψοῦσα, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον

Ὅλη ἐκλεκτὴ, ὠραῖσμένη ὅλη, Θεὸς ἦν ἡγίασεν, ἦν ἐξελέξατο, ὥφθη Παρθένε, ἀεὶ δεδοξασμένη, ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμὸς

«Σοὶ τῷ παντουργῷ, ἐν τῇ καμίνῳ Παῖδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν ἔμελλον, Πάντα τὰ ἔργα, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ὡδὴ θ'

Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ

Ἐξέστη ἐπὶ ξένῳ καὶ φοβερῷ, τεραστίῳ τῷ νῦν τελεσθέντι γῆ, καὶ οὐρανός, ὅτι πρὸς αἰθέριον ἀρπαγὴν, ἀπὸ λαοῦ θεόφρονος, τὸ νήπιον ἦρθη τὸ τὴν ὠδὴν, μεμυσταγωγημένον, τοῦ Τρισαγίου μέλους, δι' οὗ ἀθάνατος ὑμνεῖται Θεός.

Ἐκπάσας σὲ ἰλύος βιωτικῆς, ὁ νυμφίος ὁ σὸς Εὐφροσύνη σεμνή, εἰς τὴν στερρὰν, πέτραν προσταγμάτων τῶν ἑαυτοῦ, ἔστησε καὶ κατεύθυνε, σοῦ τὰ διαβήματα προφανῶς, εἰς πρᾶξιν ἐναρέτου, καὶ σεμνῆς πολιτείας, καὶ κατεσκήνωσεν εἰς θείας αὐλάς.

Ἀσκήσεως τὸν δρόμον τὸν εὐκλεῆ, διανύσασα σθένει τοῦ Πνεύματος, καὶ σεαυτὴν, τέμενος τελέσασα θεϊκόν, τὴν εὐφροσύνην εἴληφας, τὴν διηνεκὴν τε καὶ καθαρὰν, τοῦ κάλλους τοῦ νυμφίου, ἀεὶ κατατρυφῶσα, ὃ Εὐφροσύνη παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Ὡς ἥλιος ἡ μνήμη τῶν ἀθλητῶν, τοὺς πιστοὺς Περιλάμπει τοῖς θαύμασιν, ὁ γὰρ ἐκ σοῦ, ἄχραντε Παρθένε τεχθεὶς Θεός, ὃν εὐσεβῶς ἐκήρυξαν, τούτοις κατελάμπρυνεν ἐμφανῶς, δοξάζων τοὺς ἐν πίστει, αὐτοῦ τὴν παρουσίαν, τετιμηκότας ὡς ὑπέσχετο.

Ἄλλος

Ἡσαΐα χόρευε

Ἰερὰν πανήγυριν, μοναζόντων δῆμος συγκροτεῖ, τὴν μνήμην σου ἐκτελῶν τὴν θεολαμπή, χορὸς ἐπαγάλλεται, μοναζουσῶν, ὥφθη γὰρ σεμνή, πάντων ἀγλάϊσμα, Εὐφροσύνη ἀξιάγαστε.

Ὡς σεπτὸν ἀνάθημα, οὐρανίου γέγονας ναοῦ, ὡς κρίνον ἐν ταῖς αὐλαῖς, ἦνθησας Θεοῦ, ὡς ρόδον ἠδύπνοον, προσηνέχθης τῷ Παμβασιλεῖ, μύρον ὡς τίμιον, Εὐφροσύνη παμμακάριστε.

Σεαυτὴν ἐφαίδρυνας, ἀρετῶν σου κόσμῳ φωτεινῷ, καὶ ἤχθης πρὸς νοητὸν θάλαμον ἀγνή, καὶ νῦν τὸ ἀμήχανον, κατανοεῖς, κάλλος τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς Θεώσεως, ἀπολαύεις τελεώτερον.

Ἡ ἀγία μνήμη σου, ἀγιάζει σήμερον πιστοὺς, πηγάζουσα φωτισμὸν ἀγιαστικόν, ἐν ἧ δυσωπούμέν σε, ὡς ἐκλεκτὴν νύμφην τοῦ Χριστοῦ, σῶζε πρεσβείαις σου, Εὐφροσύνη τοὺς τιμώντάς σε.

Θεοτοκίον

Φωτὶ τοῦ προσώπου σου, τὸν ἐν σκότει κείμενον παθῶν, καταύγασον τοῦ φωτός, πύλη νοητή, μὴ νῦξ καταλάβῃ με, τοῦ θανάτου ἄχραντε Ἀγνή, τῆς σωτηρίας μου, τὰς ἐλπίδας ἀνακόπτουσα.

Ὁ Εἰρμὸς

«Ἡσαΐα χόρευε, ἡ Παρθένος ἔσχεν ἐν γαστρί, καὶ ἔτεκεν υἱὸν τὸν Ἐμμανουήλ, Θεὸν τε καὶ ἄνθρωπον, ἀνατολὴ ὄνομα αὐτῷ, ὃν μεγαλύνοντες, τὴν Παρθένον μακαρίζομεν».

Ἐξαποστειλᾶριον

Ἐν πνεύματι τῷ ἱερῷ

Τὸν ἄρχοντα διέλαθες, τῆς αἰσχύνης καὶ τοῦτον, ἐν φιλοσόφῳ σχήματι, ἐναπέδειξας ἄνου, παρθένος οὔσα τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ σῶμα γέγονας, ἀνὴρ φρονήσει καὶ πίστει, Εὐφροσύνη Ὁσία, τῶν παρθένων

καλλονή, μοναζουσῶν ὠραιότης.

Θεοτοκίον

Θρόνοι καὶ Κυριότητες, Ἐξουσίαι Δυνάμεις,, Ἀρχάγγελοι καὶ Ἄγγελοι, Μητροπάρθενε Κόρη, τῷ σῷ
Υἱῷ λατρεύουσιν, ὡς Θεῶ καὶ Δεσπότη, καὶ σὲ ἀπαύστως ὑμνοῦσι, τοῦτον ἀεὶ ἱκέτευε, λυτρωθήναί με
ἀγνή, τῆς φοβερᾶς καταδίκης.

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, καὶ Ἀπόλυσις.